

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Ямбол, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Мартина Ив. Кирова

при участието на секретаря Цветелина Хр. Господинова като разгледа докладваното от Галина Ив. Вълчанова Люцканова Въззивно гражданско дело № 20222300500099 по описа за 2022 година

Производството пред ЯОС е образувано по въззивна жалба на И. Х. И. чрез пълномощника му адв.Ю., САК против решение № 260016/21.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 501/2021 г. по описа на РС Ямбол, с което съдът е отхвърлил предявените от И. Х. И. от гр.Сливен против ЧСИ М.С. М. с рег.№ 768 на КЧСИ гр.Сливен обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл.441 ГПК, във вр. с чл.45 от ЗЗД, във вр. с чл.52 от ЗЗД, във вр. с чл.74, ал.1 от Закона за ЧСИ и чл.86 от ЗЗД за сумата от 5001 лева - обезщетение за неимуществени вреди и сумата от 300 лева - обезщетение за имуществени вреди /под формата на пропуснати ползи/ за периода от 31.08.2020 год. до 30.09.2020 год., поради незаконосъобразно извършения срещу И. Х. И. на 31.08.2020 год. принудителен въвод във владение на Ю.Г.К., като взискател по изп.дело № 20207680400588 по описа на ЧСИ М.С. М. с рег.№ 768 на КЧСИ в апартамент № 2, находящ се в гр.Сливен, ул."Гео Милев" № 17, вх.В, ет.1; ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата, считано от 01.10.2020 год. до окончателното изплащане на обезщетенията, като неоснователни и го е осъдил да заплати разноските по делото.

Иска се отмяна на този акт и постановяване на ново решение, с което предявените искиове бъдат уважени, както и бъдат присъдени разноските пред двете инстанции. Счита се, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на закона, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Съдът не е обсъдил основният правен въпрос, относим към предмета на делото, а именно - в съответствие с процесуалните правила ли е извършила ЧСИ М.С. М. процесния въвод и неправилно е приел, че влязлото в

сила делбено решение представлява изпълнителен титул, а то има единствено конститутивно действие. Въззивникът е поискал от ЧСИ да прекрати изпълнителното производство по тази причина, както и защото води осъдителен иск против вискателя за заплащане на извършени от него подобрения в апартамента предмет на въвода, но ЧСИ не се е произнесъл. Ищецът сега въззивник надлежно е доказал неимуществените и имуществените вреди, които са му причинени като пряка и непосредствена последица от отказа на ЧСИ да се произнесе по направеното искане за прекратяване на изпълнителното производство, с което го е лишила от правната възможност да защити правата си по чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК и извършения впоследствие незаконосъобразен въвод. Всички възражения по въззивната жалба въззивникът е подкрепил с подробни и конкретни доводи.

В законоустановения срок ответникът по делото сега въззиваема страна ЧСИ М.С. М. с рег.№ 768 на КЧСИ гр.Сливен е депозирала чрез пълномощника си адв.М. отговор на въззивната жалба и счита същата за неоснователна, а постановеното от районния съд решение като правилно, законосъобразно и обосновано се желае да бъде потвърдено. Районният съд по делбата е издал изпълнителен лист, което показва, че изпълнителното основание в него „Поставя в дял“ подлежи на принудително изпълнение и изпълнителният лист е именно изпълнителният титул. В този смисъл действието на ЧСИ при въвода е законосъобразно, а това доказва липсата на първият елемент на непозволеното увреждане - деянието. Според въззиваемата длъжникът по изпълнението е имал възможност да обжалва действията на съдебния изпълнител, включително и мълчаливият му отказ да прекрати производството, което не е сторил, както и не е представил доказателства, че води иск против вискателя съобразно твърденията си. Няма доказани вреди и причинно следствена връзка от вреди, както твърди въззивника, а напротив – установено е, че не е спял по пейки навън, а в хотел по негов избор, а в същото делбено производство му е би предоставен в дял друг застроен недвижим имот. Съдът е обсъдил събраните писмени и гласни доказателства, въз основа на което е постановил и своя акт.

В съдебно заседание страните, редовно призовани – въззивникът И. не се явява, не изпраща представител, а въззиваемата страна, която също не се явява и не изпраща представител чрез пълномощника си е депозирала становище по приключване на делото и поддържане отговора на въззивната жалба.

След преценка на събраните по делото доказателства, въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред ЯРС е образувано по искова молба от И. Х. И. от гр. Сливен против ЧСИ М.С. М., с район на действие - РС-Сливен да бъде осъдена ответницата да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер 5001 лв. и за имуществени вреди в размер 300 лв., които вреди му е причинила вследствие на извършени незаконни действия – въвод във владение на Ю.К. в обитавания от него апартамент. Твърденията на И. са за това, че ЧСИ М.М. не е имала законно основание да извърши въвод във владение, тъй като по изпълнителното дело липсвало изпълнителен титул. Решението, за чието изпълнение е била сезирана, имало диспозитив - „възлага в дял“, който по своя характер имал конститутивно

действие, но не и осъдително, каквото би имало, ако е бил постановен от съда при успешно провеждане на ревандикационен иск по закона за собственост. При липса на изпълнителен титул ЧСИ е извършила незаконен въвод във владение, с което е причинила на И., отстранявайки го от имота унижение, засрамен бил пред съседите, пред обществото и в собствените си очи. Това довело у ищеца тежки психически изживявания, стрес, чувство за безпомощност поради грубо демонстрираната от ЧСИ М. липса на законност, за обезщетяване на които страдания се претендира сумата 5001 лв. Освен това, тъй като в резултат на описаните незаконни действия на ЧСИ, И. е бил без жилище, бил принуден да живее на улицата, като клошар, да спи на градските пейки, се претендира обезщетение и за имуществени вреди в размер на 300 лв. (под формата на пропуснати ползи) за лишаването му от ползването на имота от ЧСИ по незаконосъобразен начин.

Изразеното от ответницата становище по исковата молба с отговора е за неоснователност на иска, тъй като както се поддържа и пред въззивния съд, ЧСИ е изпълнявала задълженията си законосъобразно въз основа на издаден изпълнителен лист в полза на вискателя. Искът е недоказан – не е установен деликт от страна на ЧСИ, както и настъпили вреди за И. от извършения въвод във владение.

Пред ЯРС е представено влязло в сила на 8.05.2020 г. решение № 126/04.02.2019 г., постановено по гр.дело № 3096/2014 г. по описа на РС Сливен, с което на основание чл.353 ГПК на Ю.Г.К. от гр.Сливен е бил поставен в дял самостоятелен обект в сграда с идентификатор 67338.552.10.3.2 по КК и КР на гр.Сливен, с административен адрес: гр.***** , разположена в ПИ с идентификатор 67338.552.10, представляващо жилище-апартамент с площ 95.23 кв.м. Със същото решение и на основание чл.353 ГПК в дял на ищеца И. Х. И. са били поставени два недвижими имота: дворно място в с.***** ведно с построените в него вилна сграда на два етажа, гараж, масивна стопанска сграда и двуетажна масивна жилищна сграда, както и нива в местността „Разлива“ в землището на с.***** и последният е бил осъден да заплати на К. уравнение на дяловете в размер 3 917 лв.

За поставения в дял на Ю.Г.К. самостоятелен обект в сграда с идентификатор 67338.552.10.3.2, същата се е снабдила с изпълнителен лист, който районният съд е издал на 15.06.2020 г. Въз основа на издадения изпълнителен лист по молба от 13.07.2020 г. на Ю.Г.К. е образувано изпълнително дело № 20207680400588 по описа на ЧСИ М.М. рег.№ 768, с район на действие Окръжен съд Сливен против И. Х. И..

Проследявайки хронологията на процесуалните действия на ЧСИ М. и страните по и.д. № 20207680400588 се установява следното: на 17.07.2020 г. на И. е връчена покана за доброволно изпълнение; на 13.08.2020 г. призовка за принудително изпълнение; на 14.08.2020 г. И. е депозирал заявление, че ЧСИ не е сезирана с изпълнителен титул за предаване на владение и поискал прекратяване на изпълнителното производство, както е и уведомил, че е завел иск срещу вискателя по изпълнителното дело за заплащане на подобрения в процесния апартамент и в тази връзка е депозирал молба за спиране на изпълнението по заведеното изпълнително дело, заявил е още и че предоставения му срок е крайно недостатъчен с оглед възрастта, здравословното и имотното му състояние. На

31.08.2020 г. от ЧСИ М. са били извършени действия по въвеждане във фактическо владение на Ю.Г.К. в процесния недвижим имот жилище-апартамент с административен адрес: гр.*****, за което е бил съставен протокол за принудително отнемане на недвижим имот - въвод във владение от 31.08.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима, подадена в предвидения в чл.259 ал.1 от ГПК преклузивен срок и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК. Въззивникът е легитимиран и има правен интерес от обжалването. Преценена по същество съдът намира въззивната жалба за неоснователна.

В съответствие с правомощията си, при проверка на валидността и допустимостта на атакуваното решение, въззивният съд прецени, че последното е валидно и допустимо. При преценка по същество – атакуваното решение прецени за правилно.

Предявеният иск е с правно основание чл.441 ГПК, във вр. с чл.45 от ЗЗД и чл.74 ал.1 от ЗЧСИ. Съгласно общата разпоредба за деликт на чл.45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. За да е основателна претенцията за обезщетяване поради нанесени на претендиращия вреди, е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: да е налице деяние, причинено виновно, от което са произтекли вреди и те са в пряка причинно-следствена връзка с деянието. В настоящия случай, тъй като се касае за действия на ЧСИ е налице разпоредбата на чл.74 от ЗЧСИ, според която частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност.

Въззивният съд споделя изводите на първата инстанция за неоснователност на иска, тъй като не е налице първата предпоставка за основателност на иска, а именно – не е доказано извършване на деяние от страна на ЧСИ, водещо до нанасяне на вреди на длъжника по изпълнителното дело – И. Х. И.. Съгласно чл.19 ал.1 от ЗЧСИ ЧСИ пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение. В случая ЧСИ М. е извършила считаните от въззивника за неправомерни действия по изпълнението въз основа на изпълнителен лист, издаден в полза на вискателя Ю.К. вследствие влязло в сила съдебно решение, приключващо съдебна делба, с което на нея е предоставен в дял апартамент, предмет на съдебното изпълнение.

Неоснователни са твърденията на въззивника пред двете инстанции за това, че по изпълнителното дело липсва изпълнителен титул, а съдебното решение, въз основа на което е издаден изпълнителния лист има конститутивно, а не осъдително действие. Съгласно правната доктрина решенията по приключване на делбеното дело са изпълнителни основания и въз основа на тях може да се издава изпълнителен лист. Едно такова решение прекратява съсобствеността и няма осъдителен диспозитив, но това не е пречка да бъде изпълнително основание, а напротив следва да е такова. Преди да бъде постановено решението са разрешени всички спорове между страните по отношение на съсобствения имот и когато се касае за предоставен имот в дял, респ. освобождаване на този имот, е

излишно да бъде постановяван осъдителен диспозитив в полза на съделителя срещу всички останали. Както е посочено и в определение № 164/17.06.2015 г. по ч.гр.д.№ 2367/2015 г. на II п.о. на ВКС възлагателното решение за разпределение на имотите в натура в делбата има значението и на изпълнителен титул без да е необходимо да се води нов осъдителен иск за собственост, ако съсобственикът, който не е получил съответния дял задържа неоснователно вещта. Т.е. влязлото в сила решение на съда по приключване на делбата между въззивника И. и Ю.К., с което на последната е предоставен в дял недвижимия имот предмет на изпълнението при ЧСИ М. е годен изпълнителен титул, подлежащо на изпълнение след законосъобразно издадения изпълнителен лист.

Твърденията на въззивника относно нарушаване на правата му като длъжник в изпълнението поради непредоставена възможност от ЧСИ да обжалва неин акт, с който не прекратява производството, както и продължаването му при наличие на заведено друго дело от длъжника против вискателя, също са неоснователни. Действително, видно от приложеното и.д. № 20207680400588, на 14.08.2020 г. длъжникът И. е направил искане за прекратяване на изпълнителното производство или за неговото спиране, върху което е отразено, че не са налице условията на чл.433 ал.1 и ал.2, както и на чл.432 ал.1 от ГПК. Макар да няма изрично произнасяне с акт на ЧСИ, това не е пречка длъжникът да упражни правото си да обжалва по реда на чл.435 ал.2 т.6 от ГПК този мълчалив отказ. От друга страна предвид представената молба от И., че е поискал пред РС Сливен допускане на обезпечение на иска си по чл.72 ал.3 от ЗС чрез спиране на изпълнението по и.дело № 20207680400588, не е представен акт на съда, с който изпълнителното производство е спряно, за да бъде прието за основателно възражението му, че ЧСИ е действал неправомерно, извършвайки въвод във владение.

С оглед всичко изложено, въззивният съд приема, че не е доказана първата от кумулативните предпоставки за уважаване на иска за непозволено увреждане, а именно – извършени неправомерни действия от страна на ЧСИ М., довели до увреда на въззивника И.. Това е достатъчно да бъде отхвърлен искът му за причинени имуществени и неимуществени вреди от ЧСИ, поради което съдът не обсъжда останалите събрани по делото доказателства относно тяхното наличие и размер.

Като е отхвърлил предявения от И.И. иск против ЧСИ М., районният съд е постановил правилно, обосновано и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено. При този изход на делото въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата направените пред настоящата инстанция разноски в размер 1200 лв.

На основание изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260016/21.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 501/2021 г. по описа на ЯРС.

ОСЪЖДА И. Х. И., ЕГН ***** от гр.***** да заплати на ЧСИ М.С.

М. с рег.№ 768 на КЧСИ гр.Сливен направените пред настоящата инстанция разноси в размер 1200 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____